

РЕШЕНИЕ

№ 2766

гр. София, 21.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Емилия Русинова, като разглежда дело номер **10321** по описа за **2011** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Т. Х. Г. от [населено място] срещу решение /без номер/ от 17.09.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 11444/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 105 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № С-11-ДК-16-РДНСК - Югозападен район - 11/12.03.2010 г. на Началника на Столична Регионална Дирекция за Национален Строителен Контрол /СРДНСК/.

С посоченото НП на Т. Х. Г., в качеството му на длъжностно лице – Главен архитект на Район Л. – Столична община е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000 лева на основание чл. 232, ал. 1, т. 2 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, за нарушение на чл. 148, ал. 7, във връзка с ал. 2 от ЗУТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно и неправилно. Според касатора към момента на издаването на процесното разрешение за строеж не е имало непремахнато незаконно строителство в същия имот, защото е таванското помещение е обособено отделно от апартамента, където е следвало да се извърши преустройството. Инвокирани са доводи, че процесното разрешение за строеж № 136/24.09.2009 г. е отменено от Началника на СРДНСК. Актът на контролната инстанция е отменен от АССГ, II отделение, 27 състав, при което в мотивите на

съдебното решение е посочено, че изобщо не е било нужно издаване на разрешение, защото преустройството попада в хипотезата на чл. 151 от ЗУТ, поради което и СРС е бил длъжен да приеме, че издадения административен акт не поражда правни последици и не може да бъде основание за възникване на административно-наказателна отговорност. Твърди се, че вътрешното преустройство, без промяна на предназначението не представлява нов строеж, поради което не в случая забраната на чл. 148, ал. 7 от ЗУТ не важи.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се явява, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. Установена е следната фактическа обстановка.

При извършена проверка за спазване на строителното законодателство в Район „Л.“ – Столична община, длъжностни лица при СРДНСК установили, че Т. Г. в качеството му на Главен архитект на Район „Л.“ – Столична община е одобрил инвестиционен проект и е издал Разрешение за строеж № 136/24.06.2009 г. за „Вътрешно преустройство на жилище, без промяна на предназначението“, находящ се в [населено място], [улица], с възложител Д. М. М., в условията на непремахнат, извършен от възложителя незаконен строеж в прилежащото към апартамента таванско помещение. За премахването на незаконния строеж е издадена заповед № ДК-10-135/24.11.2009 г. на Директора на СРДНСК.

За констатираното нарушение, срещу Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение № С-11/12.02.2010 г., който му е връчен и е подписан от него без възражение.

В законоустановения тридневен срок не са депозиран писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че е осъществен състава на описаното административно нарушение, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, XII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е изпратено на адреса по месторабота на Г. и е връчено на служител от деловодството на 31.10.2011 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 03.11.2011 г. /вх. № 41326/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, като е изложил задълбочени мотиви. Правилно е констатирано извършването на нарушението въз основа на събраните по административно-наказателната преписка доказателства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени писмените доказателства. Показания са разгледани в съвкупност с останалите са събрани материали. Изложените мотиви и направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

В касационната жалба са изложени идентични оплаквания както пред СРС и те не могат да доведат до промяна нито във фактическата обстановка, нито в направените правни изводи.

Настоящият състав на касационната инстанция намира за неоснователни доводите, релевирани в жалбата, които според Г. са основания за касиране на съдебното решение. НП отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В случая непосочване на това в какво се състои незаконния строеж в процесното таванско помещение не засяга правото на защита на сочения за нарушител. Достатъчно е, че такъв е установен и е издадена надлежна заповед за премахването му.

Без правна опора е позоваването на мотиви на съдебно решение на АССГ, с което е отменена заповед № ДК-10-135/24.11.2009 г. на Началника на ДНСК, отменяща процесното разрешение за строеж. Проверката за законосъобразност на посочения административен акт по съдебен ред и изводите на административния съд не могат по никакъв начин да се отразят върху спора, касаещ на въпроса за наличието на извършено нарушение и привличането на извършителя към административно-наказателна отговорност. Непремахването на съществуващия в един имот незаконен такъв, не може да бъде основание за отмяната на разрешението за извършване на нов строеж, защото критериите за неговата законосъобразност са от съвсем друго естество и са регламентирани в ЗУТ и в подзаконовите актове по прилагането му.

Неоснователен е и довода, че с издаденото разрешение, всъщност не се дава възможност за извършване на нов строеж. По силата на § 5, т. 38 от ЗУТ, „строеж” е преустройство на сгради със и без промяна на предназначението. Извършване на вътрешно преустройство на жилище без промяна на предназначението дефинитивно е нов строеж по смисъла на визираната норма и разрешение за започване на строителството не би могло да бъде издадено, без да е премахнато съществуващото незаконно строителство.

На последно място настоящият съдебен състав намира за лишено от основание оплакването, че се касае за строежи, извършвани в два отделни имота. В разглеждания казус няма спор, че таванското помещение, в което е извършено незаконното строителство принадлежи към апартамента, находящ се на [улица], за който се отнася Разрешение за строеж № 136/24.06.2009 г. По силата на чл. 37 от Закона за собствеността, етажи или части от етажи, заедно с придадените към тях помещения в тавана или зимника, могат да принадлежат на отделни собственици - държавата, общини и други юридически или физически лица. Тълкуването на тази норма налага извода, че таванските или зимничните помещения, които се намират в сграда, представляваща етажна собственост, принадлежат към съответната обособена част – етаж или част от етаж. Същите нямат самостоятелно, а спомагателно значение, не могат да бъдат отчуждавани отделно от основния имот, към който принадлежат,

поради което следва да се разглеждат като част от него. В този смисъл извършеното в таванското помещение незаконно строителство следва да се приеме като такова, извършено в имота – апартамента, по отношение, на който е издадено разрешението за преустройство.

Предвид на изложените съображения съставът на АССГ намира, че оспореното решение на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 17.09.2011 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 11444/2010 г. на Софийски Районен Съд – Наказателна колегия, 105 състав.

Решението е окончателно.